

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. JUDr. Petrem Šmídem, advokátem, se sídlem v Náchodě, Tyršova 65, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 4. 2004, č. j. 28 Cad 29/2003 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Šmídovi, advokátu, se sídlem Náchod, Tyršova 65, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 650 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2003, č., přiznala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 22. 4. 1996 plný invalidní důchod podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 11 Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR (dále též jen „Smlouva“). Plný invalidní důchod činil 182 Kč měsíčně. Důchod náleží 3 roky zpětně od zjištění nových skutečností, t. j. od 12. 9. 1999. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná mj. uvedla, že nárok na plný invalidní důchod vznikl pouze s přihlédnutím ke slovenským dobám pojištění. Citovala čl. 11 Smlouvy a konstatovala, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění – 365 dní, a ve slovenském důchodovém

pojištění – 8806 dní (bez doby do 18ti let), celkem tedy 9171 dní. Procentní výměra důchodu byla stanovena podle vzorce $3629 \times 365 : 9171$ na částku 145 Kč měsíčně. Základní výměra byla stanovena podle vzorce $920 \times 365 : 9171$ na částku 37 Kč měsíčně. Rozhodnutí dále obsahuje přílohu, v níž jsou citována vládní nařízení, podle nichž došlo ke zvyšování důchodu, a dále byl součástí rozhodnutí osobní list důchodového pojištění. Podle osobního listu důchodového pojištění činí celková doba pojištění do 17. 10. 2010 – 15 108 dnů, t. j. 41 roků a 143 dnů. Doba pojištění bez náhradních dob činí 9760 dnů, t. j. 26 roků a 270 dnů. Výpočtový základ byl stanoven za období let 1986 – 1995 a činí 5462 Kč. Osobní vyměřovací základ činí 6540 Kč.

V podané žalobě žalobce namítal, že předmětné rozhodnutí je nesprávné, neboť správní orgán chybně aplikoval Smlouvu mezi ČR a SR č. 228/1993 Sb., konkrétně pak chybně započtl žalobci odpracované roky, tedy roky pojištění ve smyslu čl. 11 odst. 5 předmětné Smlouvy. Vyslovil názor, že při správné aplikaci citované Smlouvy, zejména pak ustanovení čl. 6 a čl. 11 odst. 3 a 6 jeho nárok na důchod byl podstatně vyšší, než jak mu byl přiznán napadeným rozhodnutím. Navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 28 Cad 29/2003 – 43 ze dne 21. 4. 2004 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu dávkového spisu, z něhož zjistil, že původně byl žalobci přiznán plný invalidní důchod na základě rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 1998, a to od 21. 2. 1996 podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Poté žalovaná vydala dne 17. 3. 1998 nové rozhodnutí, kterým dávku od 22. 4. 1998 odňala s tím, že nebyly splněny podmínky „Smlouvy“. Sdělila, že vzniklý přeplatek 116 659 Kč bude požadován po slovenském nositeli pojištění. Dopisem ze dne 13. 3. 1998, adresovaným slovenskému nositeli pojištění postoupila žalovaná žalobcovu žádost o plný invalidní důchod k vyřízení spolu s požadavkem na úhradu výše vyčísleného přeplatku. Ta o žádosti žalobce rozhodla dne 25. 11. 1998 a přiznala mu od 21. 2. 1996 podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., v platném znění, invalidní důchod při hodnocení vykázané doby zaměstnání až do roku 1995. Dalším rozhodnutím ze dne 1. 4. 2003 jmenovaná snížila žalobci od 1. 4. 2003 invalidní důchod na částku 5423 Kč. V odůvodnění uvedla, že se jedná o snížení celkové doby zabezpečení za období od 26. 5. – 20. 7. 1994, od 9. 2. – 30. 6. 1995 a od 5. 8. – 17. 11. 1995, kdy byl žalobce v pracovním poměru na území České republiky, a tato doba byla hodnocena v napadeném rozhodnutí žalované. Soud dále konstatoval, že z údajů obsažených ve správním spise vyplývá, že žalobce po rozdělení Federace vykázal na území České republiky jako dobu pojištění dobu od 26. 5. do 20. 7. 1994, od 9. 2. do 30. 6. 1995 a od 5. 8. do 17. 11. 1995. Takto získal 303 dny doby pojištění. Z potvrzení Úřadu práce v Náchodě ze dne 15. 10. 2001 vyplývá, že žalobce byl evidován po rozdělení republiky jednak v období již shora uvedeném, a dále od 20. 2. 1996 do 20. 5. 1997. Ke dni 21. 4. 1996 získal žalobce 365 dnů, tedy celý rok pojištění na území České republiky, a proto bylo lze o jeho žádosti rozhodnout a plný invalidní důchod přiznat ode dne následujícího, tedy od 22. 4. 1996. Jestliže žalobce ke dni 22. 4. 1996 splnil zákonné podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu tak, jak jsou obsaženy v ustanovení § 38 a násl. zákona č. 155/1995 Sb. (se započtením dob získaných u slovenského nositele pojištění) – tedy stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pak nelze akceptovat jeho požadavek na zápočet veškeré doby vykázané v evidenci úřadu práce, získané po 22. 4. 1996. Z dávkového spisu je evidentní, že žalobce se stal invalidním již od 21. 2. 1996 (původní rozhodnutí ČSSZ a poté rozhodnutí slovenského nositele pojištění, u kterého již k tomuto dni došlo ke splnění zákonem požadovaných podmínek

pro vznik nároku na dávku). Napadeným rozhodnutím byl plný invalidní důchod přiznán u českého nositele pojištění až od 22. 4. 1996, tedy ode dne, kdy získal žalobce celý rok pojištění u českého nositele pojištění a samozřejmě jeho zdravotní stav odpovídal plné invaliditě. Krajský soud dále uvedl, že další žalobcovy námitky směřující do povinnosti žalované převzít výplatu dávky a postupovat při rozhodování o žádosti žalobce podle čl. 11 odst. 3, 5 a 6 a aplikovat čl. 6 Smlouvy, neshledal soud ve shodě se žalovanou opodstatněnými a ztotožnil se s výkladem důvodů učiněným žalovanou, který je uveden v jejím vyjádření. Pochybení soud neshledal ani v tom, že žádost o dávku byla postoupena a rozhodnutí o dávce vydal slovenský nositel pojištění, který provádí její výplatu. Posledním zaměstnavatelem žalobce před rozdělením Federace byl zaměstnavatel se sídlem na území Slovenské republiky, a proto s odkazem na čl. 20 odst. 1 Smlouvy byl k rozhodování o dávce příslušný slovenský nositel pojištění. Za takto zjištěného skutkového stavu věci soud nedůvodnou žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že rozhodnutí, proti kterému byla podána žaloba, je nesprávné, neboť správní orgán chybně aplikoval Smlouvu mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., konkrétně pak chybně započítal žalobci odpracované roky, tedy roky pojištění ve smyslu ustanovení čl. 11 odst. 5 předmětné Smlouvy. Vyslovil názor, že při správné aplikaci ustanovení citované Smlouvy, zejména pak ustanovení čl. 6 a čl. 11 odst. 3 – 6 Smlouvy, by jeho nárok na důchod byl v podstatně vyšší výši, než v jaké mu byl důchod přiznán předmětným rozhodnutím. Dále stěžovatel má za to, že soud při svém rozhodování by neměl vycházet jen z formální aplikace zákona, ale měl by řešit každý konkrétní případ tak, aby v případě tvrdosti zákona, kterou nezavinil stěžovatel, byla tato tvrdost zákona výkladovým a aplikačním postupem soudu odstraněna. Navrhoval, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11. 10. 2004 uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitky a ztotožňuje se s právním názorem soudu vysloveném ve zmíněném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Byť stěžovatel výslovně neoznačil důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., plyne z jejího obsahu, že se dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá totiž, že napadené rozhodnutí je nesprávné, neboť byla chybně aplikována Smlouva mezi ČR a SR č. 228/1993 Sb. Lze tedy dovodit, že se stěžovatel dovolává nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Z obsahu dávkového spisu plyne, že podle xerokopie záznamu o jednání ze dne 9. 1. 1997 (místo OSSZ není čitelné), byl stěžovatel uznán plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. od 21. 2. 1996. Podle xerokopie žádosti o plný invalidní důchod, podal stěžovatel tuto žádost dne 21. 2. 1996 u OSSZ v Náchodě, a tato žádost došla dne 25. 9. 1996 žalované České správě sociálního zabezpečení. Z obsahu xerokopie druhé strany žádosti lze dovodit, že stěžovatel od roku 1977 do roku 1994 včetně pracoval

u zaměstnavatelů se sídlem na Slovensku. Rozhodnutím žalované ze dne 14. 1. 1998 byl stěžovateli od 21. 2. 1996 přiznán plný invalidní důchod ve výši 3663 Kč měsíčně. Rozhodnutím žalované ze dne 17. 3. 1998 byl plný invalidní důchod od 22. 4. 1998 odňat s tím, že spisová dokumentace je postupována S. p. – Ú. B., které je příslušná podle Smlouvy k přiznání a výplatě důchodu. Rozhodnutím slovenské pojišťovny ze dne 25. 11. 1998 byl stěžovateli přiznán podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. plný invalidní důchod ve výši 2956 Kč měsíčně. Rozhodnutím téhož orgánu ze dne 7. 1. 2002 I. byl stěžovateli od 5. 12. 1998 upraven invalidní důchod na částku 4102 Sk měsíčně. Podle rozhodnutí téhož orgánu ze dne 7. 1. 2002 II. byl stěžovateli upraven invalidní důchod na částku 5226 Sk měsíčně. Předmětem tohoto přezkumného soudního řízení je rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2003, jímž byl stěžovateli přiznán plný invalidní důchod od 22. 4. 1996 za použití čl. 11 Smlouvy ve výši 182 Kč měsíčně.

Jak již bylo výše uvedeno, z xerokopie žádosti o plný invalidní důchod, zaslané České správě sociálního zabezpečení vyplývá, a stěžovatel tuto skutečnost nikterak v průběhu řízení nezpochybňoval, že stěžovatel byl ke dni 31. 12. 1992, tedy ke dni rozdělení ČSFR, zaměstnán u E. S. B. Výše uvedené ve svých důsledcích znamená, že při přiznávání plného invalidního důchodu bylo třeba postupovat podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb.

Podle čl. 20 odst. 1 této Smlouvy doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky, nebo naposledy před tímto dnem.

Výše uvedené pro stěžovatele znamená, že dobu zaměstnání (pojištění), získanou do 31. 12. 1992, bylo třeba považovat za dobu zabezpečení (pojištění) získanou ve Slovenské republice. Ani tuto základní zásadu vyplývající z čl. 20 odst. 1 Smlouvy stěžovatel v průběhu řízení nikterak nezpochybňoval ani nenapadal.

Z obsahu dávkového spisu dále plyne, že stěžovatel po 31. 12. 1992 má hodnocenu na území České republiky dobu zaměstnání (pojištění) od 26. 5. 1994 do 20. 7. 1994 – 56 dnů, dobu od 9. 2. 1995 do 30. 6. 1995 – 142 dnů, dobu od 5. 8. 1995 do 17. 11. 1995 – 105 dnů, a dobu od 20. 2. 1996 do 21. 4. 1996 v rozsahu 62 dnů, celkem tedy 365 dnů. Ani tato skutková zjištění stěžovatel nikterak nezpochybňoval.

Jestliže je tedy předmětem přezkumného soudního řízení rozhodnutí ze dne 28. 2. 2003, jímž byl stěžovateli přiznán plný invalidní důchod podle § 39 odst. 1a zákona č. 155/1995 Sb., a podle čl. 11 Smlouvy ve výši 182 Kč měsíčně, nezbyvá než konstatovat, že výše plného invalidního důchodu z českého pojištění byla stanovena správně. Jak již bylo dříve uvedeno, stěžovatel získal celkem 9171 dnů doby zaměstnání (pojištění), přičemž doba pojištění ve slovenském důchodovém pojištění činí 8806 dní a v českém důchodovém pojištění 365 dní. Na výše uvedených závěrech nelze ničeho změnit a stěžovatel ostatně ani nic konkrétního ve vztahu k výpočtu plného invalidního důchodu nenamítal.

V kasační stížnosti uvádí pouze to, že správní orgán chybně aplikoval Smlouvu mezi ČR a SR, konkrétně pak chybně započítal žalobci odpracované roky, tedy roky pojištění ve smyslu ustanovení čl. 11 odst. 5 předmětné Smlouvy.

Podle čl. 11 odst. 5 Smlouvy je-li doba zabezpečení ve druhém smluvním státě kratší než jeden rok, nárok na důchod vůči nositeli zabezpečení tohoto smluvního státu nevznikne; uvedenou dobu započte nositel zabezpečení smluvního státu, který přiznává důchod tak, jako by byla získána na jeho území.

Uvedené ustanovení míří na případy, kdy doba zabezpečení ve druhém smluvním státě je kratší než jeden rok a nárok na důchod vůči nositeli zabezpečení tohoto státu by vůbec nevznikl. Aby tato doba nezůstala nezhodnocena, je zde dána možnost započtení takové doby tím smluvním státem, který přiznává důchod. Jestliže by tedy stěžovatel nezískal na území ČR celý kalendářní rok zaměstnání (pojištění), ale získal by například pouze 300 dnů zaměstnání (pojištění), nemohla by být tato doba zhodnocena českým nositelem pojištění, a proto by přicházela v úvahu možnost postupu podle čl. 11 odst. 5 Smlouvy a dobu oněch 300 dnů by započtl slovenský nositel pojištění, tedy ten, který přiznává důchod, aby tato doba vůbec mohla být započtena. Uvedené ustanovení však na případ stěžovatele nedopadá, neboť napadeným rozhodnutím mu byl přiznán plný invalidní důchod odpovídající výši zhodnocení celého jednoho kalendářního roku zaměstnání (pojištění).

Stěžovatel dále namítá, že při správné aplikaci čl. 6 a čl. 11 odst. 3 – 6 by výše jeho důchodu byla vyšší, než v jaké mu byl přiznán důchod napadeným rozhodnutím.

Podle čl. 6 Smlouvy peněžité dávky důchodového zabezpečení a nemocenského pojištění (zabezpečení), na které je nárok podle právních předpisů jednoho smluvního státu, nebudou kráceny, měněny, zastaveny, odňaty nebo zabaveny z důvodů, že se osoba zdržuje na území druhého smluvního státu.

Uvedené ustanovení se nevztahuje ani k posouzení vzniku nároku na dávku, ani ke stanovení její výše. V tomto ustanovení je pouze konstatováno, že peněžité dávky důchodového zabezpečení, na které je nárok podle právních předpisů jednoho smluvního státu, nebudou kráceny, měněny, zastaveny, odňaty nebo zabaveny z důvodů, že se osoba zdržuje na území druhého smluvního státu. Nejvyšší správní soud nezjistil, a stěžovatel to ani netvrdil, že by dávka plného invalidního důchodu, náležející ze slovenského sociálního zabezpečení, mu byla krácena, měněna, zastavena, odňata nebo zabavena z toho důvodu, že se zdržuje na území ČR. Protože stěžovatel blíže nerozvedl, v čem spatřuje dopad tohoto ustanovení na posuzovaný případ, nebylo se možno konkrétněji touto námitkou zabývat.

Stěžovatel se dále dovolával postupu podle čl. 11 odst. 3 – 6 Smlouvy.

Nejvyšší správní soud se zřetelem k námitkám stěžovatele uvádí znění čl. 11 (kromě odst. 5), neboť jednotlivé odstavce na sebe navazují a nelze je vykládat samostatně, protože spolu úzce souvisejí.

Podle čl. 11 odst. 1 Smlouvy rozsah a způsob hodnocení dob zabezpečení se řídí právními předpisy toho smluvního státu, v jehož důchodovém zabezpečení byly tyto doby získány, a ustanovením čl. 20 této Smlouvy. Podle odst. 2 tohoto článku vznikne-li osobě zúčastněné na důchodovém zabezpečení na území obou smluvních států nárok na důchod v jednom či v obou smluvních státech pouze s přihlédnutím k dobám zabezpečení získaným na vlastním území, poskytne takový důchod příslušný nositel zabezpečení tohoto smluvního státu.

Podle čl. 11 odst. 3 pokud nárok na důchod podle odst. 2 ve smluvním státě nevznikne, posoudí příslušný nositel zabezpečení tohoto státu nárok na důchod s přihlédnutím k dobám zabezpečení získaným v obou smluvních státech takto: a) nositel zabezpečení smluvního státu zjistí, zda podle jeho právních předpisů splňuje osoba s přihlédnutím k součtu dob zabezpečení v obou smluvních státech podmínky pro nárok na důchod, b) existuje-li nárok na důchod, vypočte nositel zabezpečení nejprve teoretickou výši důchodu, která by náležela, kdyby se všechny doby zabezpečení započitatelné podle právních předpisů obou smluvních států zhodnotily výlučně podle právních předpisů pro něj platných.

Podle odst. 4 téhož článku na základě teoretické výše důchodu přizná nositel zabezpečení důchod v částce odpovídající poměru mezi délkou doby zabezpečení hodnocené podle jeho právních předpisů a celkovou dobou zabezpečení získanou podle právních předpisů obou smluvních států. Podle odst. 6 tohoto článku při postupu podle tohoto článku se doby zabezpečení, které se překrývají, započítávají pouze jednou.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalované uvedeného v napadeném rozhodnutí porušení některého z odstavců článku 11 výše citovaného. Ostatně stěžovatel nekonkretizoval, v čem byl čl. 11 odst. 3 – 6 ve výpočtu jeho důchodu českým nositelem pojištění porušen. Nejvyšší správní soud pak není povinen ani oprávněn konstruovat za stěžovatele konkrétní námitky proti napadenému rozhodnutí správního orgánu či postupu a rozhodnutí krajského soudu.

V posuzované věci lze pouze konstatovat, že k pochybení došlo v případě stěžovatele v minulosti tím, že stěžovateli byl přiznán plný invalidní důchod žalovanou Českou správou sociálního zabezpečení, tedy nositelem českého pojištění, a to rozhodnutím ze dne 14. 1. 1998, pouze podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. bez použití Smlouvy č. 228/1993 Sb., ačkoliv ze žádosti ze dne 21. 2. 1996 (a zřejmě i z prvotních dokladů, které však nejsou v dávkovém spise založeny, avšak stěžovatel tuto skutečnost nikdy v řízení nezpochybňoval) je zřejmé, že stěžovatel v letech 1977 – 1994, avšak zejména k 31. 12. 1992, měl zaměstnavatele se sídlem ve Slovenské republice.

Je ovšem nutno uvést, že k takovým pochybením dojít může, a na takové situace pamatuje čl. 20 Správního ujednání o provádění Smlouvy č. 117/2002 Sb. m. s., podle něhož přiznává-li zpětně nositel zabezpečení jednoho ze smluvních států důchod za dobu, za kterou již byl poskytnut důchod stejného druhu nositelem zabezpečení druhého smluvního státu, ačkoliv by podle Smlouvy nebo tohoto Správního ujednání nenáležel, zúčtuje doplatek tohoto důchodu s důchodem vyplaceným nositelem zabezpečení druhého smluvního státu a zúčtovanou částku nositeli zabezpečení tohoto státu vrátí. Obdobně se postupuje i v případě, jestliže je zpětně přiznáván důchod, pro jehož výši započítává nositel zabezpečení přičtenou dobu nebo náhradní dobu, ačkoliv tato doba byla již dříve započtena pro výši důchodu stejného druhu, přiznaného nositelem zabezpečení druhého smluvního státu.

Dovolává-li se stěžovatel v kasační stížnosti postupu soudu ve smyslu odstranění tvrdosti zákona, kterou on sám nezavinil, je třeba konstatovat, že podle čl. 26 Smlouvy, vyskytnou-li se při provádění této Smlouvy tvrdosti, mohou se příslušné úřady obou smluvních států dohodnout o způsobu použití ustanovení této Smlouvy. Obdobně se postupuje i v případě, dojde-li při jejím provádění k rozdílnému výkladu. Nebude-li dosaženo shody, dohodnou se příslušné úřady smluvních států na dalším postupu.

Z citace tohoto ustanovení je zřejmé, že o případných tvrdostech vyplývajících z aplikace této Smlouvy nerozhodují soudy, ale příslušné úřady, v podmínkách České republiky by rozhodoval ministr práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb.).

Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení podáním ze dne 14. 12. 1999 sdělila stěžovateli, že dávková komise zjistila, že se v jeho případě o tvrdost nejedná, a proto žádost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutím české správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2003, jímž byl stěžovateli přiznán plný invalidní důchod od 22. 4. 1996 podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 11 Smlouvy mezi ČR a SR ve výši 182 Kč měsíčně, nebyl porušen zákon. Napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 4. 2004, č. j. 28 Cad 29/2003 – 43, netrpí vadou nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný a žalované české správě sociálního zabezpečení náhrada nákladů řízení ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Šmídovi, advokátu, se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 65, ustanovenému usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2002, č. j. 28 Cad 29/2003 – 17, s oprávněním podávat veškeré návrhy dle s. ř. s., náleží za dva úkony po 250 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1b a sepis kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dále k tomu náležející náhrada hotových výdajů 2 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 650 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu